



ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ (ΕΕΔΔΑ) • Γραφεία: Θεμιστοκλέους 27, Αθήνα 106 77

ΤΕΥΧΟΣ 60 • ΙΟΥΛΙΟΣ – ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2009 • 0.01 €

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
ΑΘΗΝΑΣ 61
Αρ. Αδείας
76
ΚΩΔ.: 2885



■ Μεξικό

Μπριγάδα της ΕΕΔΔΑ

■ Λ. Αμερική

Έξω οι βάσεις των ΗΠΑ

■ Λίβανος

Οι εξελίξεις
μετά τις εκλογές

■ Η Παλαιστίνη σήμερα



ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ (ΕΕΔΔΑ)

Αριθμός Τεύχους 60
ΙΟΥΛΙΟΣ – ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2009
Τιμή 0.01 €

Εκδότης
Σωκράτης Λομβάρδος

Υπεύθυνος
Ντέππου Κουλιούρη

Συντακτική Επιτροπή
Ντέππου Κουλιούρη
Σωκράτης Λομβάρδος
Μπάμπης Μελισσός
Χάρης Χαλβατζόγλου

Γραφεία
Θεμιστοκλέους 27
Αθήνα 106 77
Τηλ.: 210 38.13.052
Fax: 210 38.31.603
E-mail: eedda@otenet.gr
www.eedda.gr

Σχεδιασμός & Παραγωγή Εντύπου

GOLEMA
graphic arts

Σόλωνος 120, 106 81 Αθήνα
Τηλ. 210 38.13.349-95, Fax: 210 38.13.395
e-mail: golema@otenet.gr

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΤΑΞΗ

Τόνοι μελάνι και χολή έχουν κυθεί, το τελευταίο διάστημα, για να περιγράψουν την πτώση του Τείχους του Βερολίνου, τις αιτίες που το δημιούργησαν και αυτές που το γκρέμισαν. Καμιά συζήτηση, βέβαια, για τα ολέθρια παρεπόμενα αυτής της πτώσης στους λαούς όλης της γης.

Εμείς δεν θα ασχοληθούμε ούτε με τα μεν ούτε με τα δε. Θα θέσουμε ένα άλλο, καυτό και, εν πολλοίς, καλοπροαίρετο ερώτημα: Πού ήταν όλοι οι μεγαλόσχημοι αλλιά και οι απλοί άνθρωποι που, οι πρώτοι με υποκριτική υστεροβουλία και οι δεύτεροι με αθώα άγνοια, πανηγύρισαν την πτώση του Τείχους του Βερολίνου, όταν η ισραηλινή κυβέρνηση, με το πρόσχημα της καταπολέμησης της παιδιστινιακής «τρομοκρατίας», ξεκίνησε το χτίσιμο του Τείχους της Ντροπής; Πού είναι σήμερα όλοι αυτοί να διαμαρτυρηθούν που το Τείχος συνεχίζει να επεκτείνεται μέσα στα παιδιστινιακά εδάφη χωρίζοντας ολόκληρη τη χώρα στα δύο και πληγώνοντας ανεπανόρθωτα τον κοινωνικό και οικονομικό ιστό της πολύπαθης Παλαιστίνης;

Ποιος απ' αυτούς διαμαρτύρεται για το Τείχος που έχτισαν οι ΗΠΑ στα σύνορά τους με το Μεξικό; Για τους χιλιάδες, μέχρι αυτή τη στιγμή, νεκρούς σ' αυτή την περιοχή της γης;

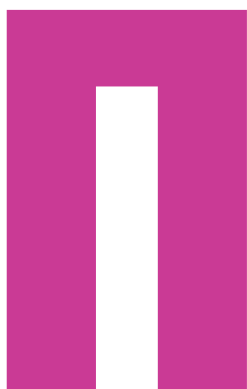
Είναι καιρός, νομίζουμε, να σταματήσουν οι λαοί να πέφτουν στην παγίδα που οι ιμπεριαλιστές στήνουν για τα δικά τους ιδιοτελή συμφέροντα και να κοιτάξουν την αλήθεια κατάματα. Είναι καιρός πια να βγάλουν τα δικά τους ιστορικά συμπεράσματα και διδάγματα που θα τους βοηθήσουν όλους να χτίσουν τις δικές τους κοινωνίες ειρήνης, δικαιοσύνης και ευημερίας χωρίς «προστάτες» και επεμβάσεις.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

■ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ	Ο πόλεμος του Ομπάμα.	3
■ ΛΑΤ. ΑΜΕΡΙΚΗ	Έξω οι στρατιωτικές βάσεις των ΗΠΑ	5
■ ΛΙΒΑΝΟΣ	Οι εξελίξεις μετά τις εκλογές.	7
■ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ	Η Παλαιστίνη σήμερα.	10
■ ΕΕΔΔΑ	Η ΕΕΔΔΑ στο πολιτικό – πολιτιστικό διήμερο στο πάρκο Φιξ.	12
■ ΜΕΞΙΚΟ	Μπριγάντα της ΕΕΔΔΑ στο Μέξικο	13
■ ΚΟΥΒΑ	Να αφεθούν αμέσως και χωρίς όρους. Ελεύθεροι!.	15
■ ΜΟΖΑΜΒΙΚΗ	Η ακτή των ψιθύρων.	16
■ ΕΕΔΔΑ	Προγραμματισμένες εκδηλώσεις για την ΕΕΔΔΑ.	18

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΟΜΠΑΜΑ

της Άννας Μπαλλή



Πριν από ένα χρόνο περίπου γράφαμε για τον ξεχασμένο πόλεμο στο Αφγανιστάν, έναν πόλεμο που εξελισσόταν στη σκιά των εξελίξεων της κατοχής στο Ιράκ, της ισραηλινής επίθεσης στη Γάζα, των απειλών κατά του Ιράν, των σχέσεων ΗΠΑ-Ρωσίας που βρίσκονταν σε ένταση λόγω της αποκαλούμενης «αντιπυραυλικής ασπίδας», της παράνομης ανακήρυξης της ανεξαρτησίας του Κοσσυφοπεδίου, του ολιγοήμερου πολέμου Ρωσίας-Γεωργίας και της απόσχισής από τη Γεωργία της Νότιας Οσετίας και της Αμπχαζίας και μιας σειράς άλλων γεγονότων.

Με την αλλαγή «φρουράς» στην ηγεσία των ΗΠΑ και τον Μπαράκ Ομπάμα να παίρνει τη θέση του Τζορτζ Μπους στο Λευκό Οίκο και να βάζει στην κορφή της ατζέντας του το Αφγανιστάν, αυτός ο ξεχασμένος πόλεμος βγήκε από τη σκιά, ξαναήρθε στο προσκήνιο αποκαλύπτοντας την κόλλασση που ζει ένας ολόκληρος λαός υπό την κατοχή των αμερικανικών και νατοϊκών στρατευμάτων.

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ

Τα στοιχεία, όσο μπορούν να καταγράψουν την κατάσταση σε μια χώρα που η κατοχή έχει βυθίσει στο χάος και τη βία, είναι αποκρουστικά. Οινεκροί ανάμεσα σε Αφγανούς υπολογίζονται σε δεκάδες χιλιάδες. Μεταξύ των νεκρών οι περισσότεροι είναι άμαχοι και σύμφωνα με τον ΟΗΕ, οι κατοχικές δυνάμεις ευθύνονται για το 40% αυτών των θανάτων. Ο αριθμός των τραυματιών και των αναπήρων από επιθέσεις άγνωστος, οι γυναίκες, που η αμερικανική προπαγάνδα είχε χρησιμοποιήσει μεταξύ άλλων ως πρόσχημα για την εισβολή, εξακολουθούν να φορούν την μπουρκα και να υφίστανται αυστηρούς και εξευτελιστικούς περιορισμούς. Ο μισός τουλάχιστον ενεργός πληθυσμός της χώρας άνεργος, με τους περισσότερους Αφγανούς να ζουν με λιγότερο από ένα δολάριο την ημέρα και το ποσοστό του αναλφαριθμητισμού να είναι από τα υψηλότερα παγκοσμίως. Τα δισεκα-

τομμύρια δολάρια της ξένης «βοήθειας» κατέληξαν στις τσέπες διεφθαρμένων αξιωματούχων της κυβέρνησης του εκλεκτού των ΗΠΑ, Καρζάι, και των πολεμάρχων που κυριαρχούν σε όλο το Αφγανιστάν, το ίδιο και τα υπέρογκα ποσά από το λαθρεμπόριο οπίου, το οποίο είναι μακράν το μεγαλύτερο παγκοσμίως.

Στον πρώτο γύρο των προεδρικών εκλογών που έγιναν τον Αύγουστο, η μεγάλη αποχή και το όργιο νοθείας, στο οποίο κατά ομολογία και του ΓΓ του ΟΗΕ συμμετείχαν και παρατηρητές του οργανισμού, κάνουν τις διακηρύξεις της Ουάσιγκτον περί επιστροφής της δημοκρατίας στη σπαρασσόμενη χώρα να μοιάζουν με κακό ανέκδοτο. Επιπλέον, η ανοιχτή επέμβαση των απεσταλμένων της Ουάσιγκτον, αλλά και Ευρωπαίων αξιωματούχων στις εκλογές, που δείχνουν ότι ο άλλοτε εκλεκτός τους Καρζάι δεν χαίρει πλέον της υποστήριξής τους, δεν αφήνουν περιθώρια παρερμηνείας. Οτιδήποτε και αν προκύψει από το δεύτερο γύρο των εκλογών, όποιος και αν είναι ο αυριανός πρόεδρος >>>

δρος του Αφγανιστάν, θα εξακολουθήσει και αυτός να είναι ένα φερέφωνο των ΗΠΑ. Άλλωστε ο Αμπντάλ, αντίπαλος του Καρζάι για την προεδρία, ήταν στο παρελθόν υπουργός Εξωτερικών στην κυβέρνηση Καρζάι και έχει φροντίσει με δηλώσεις του να πησαυριστεί ως καλύτερος συνεργάτης της Ουάσιγκτον.

χία βρίσκεται κοντά στο τέλος της, εκτιμά ο πρώην αρχηγός του καναδικού Γενικού Επιτελείου, ο οποίος ήταν επικεφαλής της νατοϊκής δύναμης στο Αφγανιστάν από το Φεβρουάριο έως τον Αύγουστο του 2004, Ρικ Χίλιερ, στην αυτοβιογραφία του.

Η στρατιωτική ηγεσία προειδοποιεί τον πρόεδρο των ΗΠΑ για ένα μεγάλης

γκτον Ποστ αποκάλυπτε ότι ο «ειρηνοποιός» Ομπάμα έδωσε το πράσινο φως για την αποστολή 13.000 επιπλέον στρατιωτικών στο Αφγανιστάν, ενώ αναμένεται, ως αυτή τη στιγμή που γράφεται το άρθρο, η έγκριση και όσων υπολείπονται για να συμπληρωθεί ο αριθμός που ζητά ο στρατηγός Μακρίσταλ.

Στο μεταξύ, και ενώ η οικονομική κρίση πλήττει τους εργαζόμενους σε όλο τον κόσμο, στην άτυπη σύνοδο των υπουργών Άμυνας του NATO ζητήθηκε από τα κράτη μέλη της συμμαχίας όχι μόνο να στείλουν στρατιώτες στο Αφγανιστάν, αλλά και να συνεισφέρουν οικονομικά στην Ατλαντική Συμμαχία που έχει και αυτή πέσει θύμα της οικονομικής κρίσης, με αποτέλεσμα να παρουσιάζει έλλειμμα για το έτος αυτό περίπου 545 εκατομμύρια ευρώ, ενώ τα κονδύλια δεν επαρκούν για να χρηματοδοτηθούν όλες οι επιχειρήσεις του NATO μέσα στο 2010.

Παράλληλα η Ουάσιγκτον πρόσφερε το ποσό των 7,5 δις δολαρίων για πέντε χρόνια στην πακιστανική κυβέρνηση, με όρους που καθιστούν τη χώρα ένα ακόμη προτεκτοράτο των ΗΠΑ, προκειμένου να κλιμακώσει τις επιθέσεις της ενάντια στους Ταλιμπάν του Πακιστάν, κάτι που έγινε αμέσως με την αποδοχή από την πακιστανική κυβέρνηση της αμερικανικής «βοήθειας».

Σήμερα, εκατοντάδες χιλιάδες άμαχοι και στο Πακιστάν που βρίσκονται ανάμεσα στα πυρά των κυβερνητικών δυνάμεων και των Ταλιμπάν, αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τις εστίες τους, αβοήθητοι και κάτω από τραγικές συνθήκες, ενώ επιθέσεις αυτοκτονίας σπέρνουν το θάνατο και τον τρόμο ακόμη και στις υποτιθέμενες ασφαλείς περιοχές της χώρας.

Η επιχείρηση στο Αφγανιστάν είχε αρχικώς ονομασθεί «Ατέρμονη Δικαιοσύνη». Προφανώς επρόκειτο για μια κατ' ευφημισμό ονομασία. Σήμερα θα μπορούσε να έχει το όνομα «Ατέρμονος Εφιάλτης», μια ονομασία που θα ταίριαζε απόλυτα στην πραγματικότητα που επέβαλε στην περιοχή αυτή μια ιμπεριαλιστική πολιτική στο όνομα άνομων συμφερόντων. ●



Τα στοιχεία όμως αποκαλύπτουν και το αδιέξοδο που αντιμετωπίζουν τα κατοχικά στρατεύματα που καθημερινώς δέχονται τις επιθέσεις των Ταλιμπάν. Οι απώλειες των αμερικανικών και νατοϊκών στρατευμάτων ξεπερνούν πια τις 1.500.

ΤΟ ΑΔΙΕΞΟΔΟ ΤΩΝ ΕΙΣΒΟΛΕΩΝ

Αυτό που προβληματίζει το Πεντάγωνο και το Λευκό Οίκο είναι αφενός η σαφώς ανοδική τάση στις απώλειες των κατοχικών στρατευμάτων, αλλά και το γεγονός ότι οι σύμμαχοι και οι στρατιωτικοί αναλυτές κάνουν λόγο για έναν πόλεμο που «δεν μπορεί να κερδηθεί». Η κατάσταση από στρατιωτικής πλευράς στο Αφγανιστάν είναι «σοβαρή» και «απελπιστική», δήλωσε πρόσφατα ο διοικητής των δυνάμεων του Καναδά στη χώρα, στρατηγός Τζόνθαν Βανς, σε συνέντευξή του στο τηλεοπτικό δίκτυο CBS.

Ο πόλεμος στο Αφγανιστάν αποκάλυψε την κατάσταση αποσύνθεσης του NATO, το οποίο ενεπλάκη στον πόλεμο αυτό χωρίς πραγματική τακτική και αν δεν υπάρξουν δραστικές αλλαγές, η συμμα-

διάρκειας πόλεμο, που είναι αδύνατο να κερδηθεί εάν δεν αλλάξουν οι βασικές πολιτικές και στρατιωτικές συνθήκες.

Ο διοικητής των αμερικανικών δυνάμεων στο Αφγανιστάν, στρατηγός Στάνλεϊ Μακρίσταλ, δηλώνει ότι οι ΗΠΑ μπορεί να χάσουν τον πόλεμο αν η κυβέρνηση Ομπάμα δεν στείλει στρατεύματα 30 με 40 χιλιάδων ανδρών επιπλέον.

Την ίδια στιγμή η κοινή γνώμη στα κράτη που έχουν στρατιώτες στην κατοχική δύναμη του Αφγανιστάν είναι αρνητική στη συνέχιση της κατοχής.

ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΛΑΩΝ

Όμως, για τον Μπαράκ Ομπάμα, που προσφάτως τιμήθηκε με το βραβείο Νόμπελ, δεν υπάρχει δίλημμα. Ανάμεσα στην κοινή γνώμη που απαιτεί να σταματήσει η κατοχή του Αφγανιστάν και των συμφερόντων των πολυεθνικών που τον στήριξαν να αναρριχηθεί στην εξουσία, η απάντηση του νέου προέδρου των ΗΠΑ είναι όχι μόνο η συνέχιση, αλλά και η εξάπλωση του πολέμου στο γειτονικό Πακιστάν.

Λίγες μέρες μόνο μετά την παραλαβή του Νόμπελ ειρήνης, η εφημερίδα Ουάσι-

ΕΞΩ ΟΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΗΠΑ

Μεγάλες κινητοποιήσεις πραγματοποιήθηκαν στις περισσότερες χώρες της Λατινικής Αμερικής μέσα στον Αύγουστο και το Σεπτέμβριο ενάντια στην παρουσία των στρατιωτικών βάσεων των ΗΠΑ και στη δημιουργία νέων σε μια σειρά λατινοαμερικάνικες χώρες, πρώτα και κύρια στην Κολομβία.

Η αφορμή δόθηκε από την απόφαση της ακροδεξιάς κυβέρνησης του Άλβαρο Ουρίμπε της Κολομβίας να υπογράψει 10ετή συμφωνία με την κυβέρνηση των ΗΠΑ στο στρατιωτικό τομέα. Το περιεχόμενο αυτής της συμφωνίας η κυβέρνηση της Κολομβίας αρνήθηκε να το δημοσιοποιήσει, ωστόσο έγινε γνωστό ότι αφορά κυρίως στη χρήση 7 στρατιωτικών βάσεων των ΗΠΑ στη χώρα και την ανάπτυξη 800 Βορει-

αμερικανών στρατιωτικών και 600 «εργοληπτών», με το πρόσχημα της πάλης κατά των ναρκωτικών και της τρομοκρατίας. Η κυβέρνηση της Κολομβίας αρνήθηκε και τον Αύγουστο στην Έκτακτη Διάσκεψη της Ένωσης των Νοτιοαμερικάνικων Εθνών (UNASUR) στο Μπαριλόντσε και το Σεπτέμβριο στο Κίτο να δώσει την οποιαδήποτε πληροφορία, με το πρόσχημα της προστασίας της εθνικής κυριαρχίας. >>



Η πραγματικότητα είναι, βέβαια, εντελώς διαφορετική. Πρόκειται για μια προσπάθεια των ΗΠΑ να ελέγξει καλύτερα τις χώρες της Νότιας Αμερικής, πρώτα και κύρια τη Βενεζουέλα, να μπορέσει να περιορίσει, τουλάχιστον, την επέμβαση των Επαναστατικών Ένοπλων Δυνάμεων της Κολομβίας (FARC-EP) και να βάλει στο χέρι την πλούσια σε νερό και βιοποικιλότητα Αμαζονία.

Η παρουσία στρατιωτικών βάσεων και δυνάμεων των ΗΠΑ στην Κολομβία δεν είναι κάτι καινούργιο. Πότε κάτω από το πρόσχημα της πάλης κατά των ναρκωτικών και πότε κατά της λεγόμενης τρομοκρατίας, «σύμβουλοι» και «εργολήπτες» αλωνίζουν εδώ και χρόνια στη χώρα. Άλλωστε, η Κολομβία είναι η τρίτη χώρα σε στρατιωτική βοήθεια (μετά το Ισραήλ και την Αίγυπτο) από τις ΗΠΑ.

Οι δύο κυβερνήσεις δε μιλάνε για στρατιωτικές βάσεις. Μιλάνε για διμερή στρατιωτική συμφωνία που θα εφαρμόζεται ανάλογα με τις «ανάγκες», ωστόσο ακόμα και ο φιλοκυβερνητικός κολομβιάνικος τύπος αναφέρει ότι πρόκειται για τη χρήση τουλάχιστον 7 αεροπορικών και ναυτικών βάσεων, που «θα μπορούσαν να είναι και 8 ή ανάλογα με τις ανάγκες και την κατάσταση»...

Στόχος των βάσεων αυτών πρώτα και κύρια το ένοπλο και το λαϊκό κίνημα της ίδιας της Κολομβίας, αλλά όπως ανέφεραν και αξιωματούχοι της Νότιας Διοίκησης των ΗΠΑ, του περιβόητου Κομάντο Σουρ, «σχεδόν η μισή ήπειρος μπορεί να καλυφθεί από ένα C-17, χωρίς να χρειαστεί ανεφοδιασμός σε καύσιμα» από τη βάση Παλνκέρο, ενώ κάτω από προϋποθέσεις θα μπορούσε να καλυφθεί και ολόκληρη η ήπειρος.

Αυτό το γεγονός ανησυχσε ακόμα και την κυβέρνηση της Βραζιλίας, που ενώ δε φημίζεται για την αντιπαλότητά της με τις ΗΠΑ, έκφρασε την αντίθεσή της με την εγκατάσταση των βάσεων, αφού σε δηλώσεις του ο υπουργός Εξωτερικών είπε ότι «αυτό που ανησυχεί τη Βραζιλία είναι μια ισχυρή στρατιωτική παρουσία (των ΗΠΑ), που ο στόχος και οι δυνατότητές της μπορεί να πηγαίνουν πέρα από τις εσωτερικές ανάγκες της Κολομβίας».

Αλλά είναι ολοφάνερο ότι δεν πρόκειται μόνο για την Κολομβία, αφού στο Αγιακούτσο του Περού, περίπου 575 χλμ. στα νοτιοανατολικά της πρωτεύουσας Λίμα, ετοιμάζουν ένα στρατιωτικό αεροδρόμιο. Πρόκειται για σημείο με εξαιρετική στρατηγική σημασία, γιατί βρίσκεται κοντά σε μια από τις περιοχές

της Κολομβίας με μεγάλη παρουσία ανταρτών, κοντά στη λεγόμενη Μέδια Λούνα της Βολιβίας και την Αμαζονία που ανήκει στη Βραζιλία. Και δεν είναι η μόνη αμερικάνικη βάση των ΗΠΑ στο Περού, γιατί ήδη υπάρχει και η ναυτική βάση του Ικίτος, στην Αμαζονία στα βόρεια του Περού και στο Νανάι.

Αυτή τη στιγμή, οι ΗΠΑ διαθέτουν στη Λατινική Αμερική, εκτός από την Κολομβία και το Περού, στρατιωτικές βάσεις στο Σαλβαδόρ (Κομαλάνα), στην Ονδούρα (Στότο Κάνο), στην Αρούμπα (Καραϊβική), στο Κουρασάο (Καραϊβική), στα νησιά Μαλβίνας, στην Παραγουάη (Εστιγαρίμπα) και, φυσικά, στην Κούβα, την περίφημη ναυτική βάση-κολλαστήριο στο Γουαντάναμο. Παράλληλα, το Κομάντο Σουρ προσπαθεί να αποκτήσει πρόσβαση και στη Γαλλική Γκουαγιάνα. Κι όλα αυτά σε συνδυασμό με την επανεμφάνιση του 4^{ου} Αμερικανικού Στόλου στην περιοχή.

Είναι, λοιπόν, επόμενο να ανησυχούν ιδιαίτερα και να κινητοποιούνται μαζί και δυναμικά οι λαοί της Λατινικής Αμερικής ενάντια στην απειλή των ΗΠΑ και τις προσπάθειές τους να μπορούν να επεμβαίνουν σ' ολόκληρη την ήπειρο σε λίγες ώρες. ●



Οι εξελίξεις μετά τις εκλογές



Το «ενδιαφέρον» των ιμπεριαλιστών για την Αραβική Χερσόνησο, που εκτείνεται από το Ιράκ στη Συρία, στην Παλαιστίνη και το Λίβανο, είναι γνωστό ότι έχει ξεκινήσει από την εποχή της βρετανικής και γαλλικής επικυριαρχίας και έχει την αιτία της στην ύπαρξη κοιτασμάτων πετρελαίου, φυσικού αερίου αλλά και στους πλούσιους υδάτινους πόρους της, μια από τις κυριότερες αιτίες για το ξέσπασμα πολέμων στον 21^ο αιώνα.

Οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές, ειδικότερα, έχουν πολύ σαφή στόχο με το Σχέδιο για τη «Νέα Μέση Ανατολή», το οποίο είχε εκπονηθεί από την προηγούμενη κυβέρνηση του υιού Μπους με τρεις βασικούς στόχους:

Πρώτος στόχος είναι η εφαρμογή στην πράξη του σιωνιστικού συνθήματος για τη μετατροπή του Ισραήλ σε «κράτος των Ισραηλινών στον κόσμο». Αυτό δεν σημαίνει αυτόματα την ύπαρξη δύο κρατών στην παλαιστινιακή γη αλλά τη «δημιουργία ενός καθαρού εθνικού κράτους μόνο για τους Ισραηλινούς».

Δεύτερος στόχος είναι η άνευ όρων εξομάλυνση των αραβο-ισραηλινών σχέσεων, ειδικά στο τομέα της οικονομίας. Υπάρχει ήδη η απαίτηση να εγκατασταθούν αραβικές επιχειρήσεις στο Ισραήλ και να ληφθούν περιφερειακές πρωτοβουλίες αλλά και πρωτοβουλίες ανάμεσα σε κράτη όπως Ισραήλ-Παλαιστίνη, Ισραήλ-Λίβανο, Ισραήλ-Συρία.

Ο τρίτος στόχος πηγαίνει πολύ πέρα από τη λύση της αραβο-ισραηλινής διένεξης. Προχωρά στην εξάθλιψη της ταυτότητας των αραβικών λαών και στο διαχωρισμό τους σε θρησκευτικές σχέτες και

αντιμαχόμενες ομάδες σε τοπικό και εθνικό επίπεδο.

Με την ενδυνάμωση της κυριαρχίας του Ισραήλ, της πιο σημαντικής βάσης των ΗΠΑ και των συμμάχων τους, θα τονωθεί η παρουσία των ΗΠΑ από τον Κόλπο ως το Αφγανιστάν.

Από αυτά τα επικίνδυνα πολιτικά παιχνίδια δεν εξαιρείται ο Λίβανος. Η χώρα βρίσκεται σε άμεσο κίνδυνο εξαιτίας της αμερικανο-ισραηλινής συμμαχίας, του αμερικανικού «Σχεδίου για το Λίβανο» και όσων το Ισραήλ προετοιμάζει με τη βοήθεια των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, υποστηριζόμενο από ορισμένα λιβανέζικα εσωτερικά στοιχεία: την επέκταση της εκρηκτικής κατάστασης που υπάρχει, στοχεύοντας ακόμα και σε νέο εμφύλιο, καθώς και σε ευκαιρίες για νέες εντάσεις, εκμεταλλευόμενο την κακή οικονομική και κοινωνική κατάσταση που επικρατεί αλλά και τις διαφορές ανάμεσα σε τμήματα της αστικής τάξης της χώρας, τα >>

οποία, παρ' όλης τους τις διαφωνίες, τελικά συμφώνησαν στο σχηματισμό μιας κυβέρνησης που εκπροσωπεί επάξια τα συμφέροντα όλων τους.

Αυτά τα στοιχεία δείχνουν ότι οι όποιες αυταπάτες δημιουργήθηκαν μετά την πρόσφατη εκλογική αναμέτρηση για βελτίωση της πολιτικής και οικονομικής κατάστασης, αρχίζουν να διαλύονται και οι Λιβανέζοι πολίτες έρχονται, για άλλη μια φορά, αντιμέτωποι με τα ήδη υπάρχοντα προβλήματα στο εσωτερικό της χώρας τους αλλά και σε σχέση με «φίλους» και «συμμάχους», ζητήματα που δεν είναι δυνατόν να επιλυθούν με εκλογές.

Κανένας δεν βρίσκεται έξω από το προσοδοφόρο παιχνίδι που παίζεται. Η ΕΕ έχει εκπονήσει πρόγραμμα για τον εκδημοκρατισμό (!) του Λιβάνου, ύψους 63 εκατ. ευρώ και έχει ήδη υπογράψει συμφωνίες απευθείας με την κυβέρνηση της χώρας για διάφορα αναπτυξιακά έργα.

Οι ΗΠΑ, μετά την πανηγυρική ανάδειξη του Ομπάμα στον κυβερνητικό θώκο, κάνουν προσπάθειες να διορθώσουν το πολιτικό τους προφίλ. Όμως, η εκφρασμένη επιθυμία του νέου προέδρου να αναβιώσει το «Σχέδιο για το Λίβανο», αποδεικνύει ότι δεν θα υπάρξει καμία απολύτως αλλαγή στη στάση της χώρας του για ολόκληρη την περιοχή.

Η διαδικασία εφαρμογής του «Σχεδίου για το Λίβανο» έχει ως εξής:

Πρώτη προτεραιότητα αποτελεί ο εξευρωπαϊσμός του Ισραήλ. Ο Ομπάμα βάζει χρονοδιάγραμμα δύο ετών για την ειρήνευση στην περιοχή και ο Νετανιάχου, από την πλευρά του, μιλά για ειρήνη και πάγωμα των εποίκισμών. Όμως, εδώ υπεισέρχεται η προσπάθεια και των δύο να «ξεχαστεί» το τεράστιο ζήτημα των Παλαιστίνιων προσφύγων και η επιτροπή τους στην πατρίδα. Εκμεταλλεύονται ποικιλότροπα τη διαιώνιση των τεράστιων προβλημάτων των Παλαιστίνιων αλλά και όσων δημιουργούνται ανάμεσα σ' αυτούς και τους Λιβανέζους από μια τέ-

Με την ενδυνάμωση της κυριαρχίας του Ισραήλ, της πιο σημαντικής βάσης των ΗΠΑ και των συμμάχων τους, θα τονωθεί η παρουσία των ΗΠΑ από τον Κόλπο ως το Αφγανιστάν.

τοια «συγκατοίκηση». Οι εποίκισμοί αναπτύσσονται με αμείωτο ρυθμό σε μια προσπάθεια των Ισραηλινών να προφτάσουν να οικειοποιηθούν όσο το δυνατό περισσότερα εδάφη πριν το σταμάτημα των εποίκισμών που, έτσι κι αλλιώς, φαντάζει άπιαστο όνειρο. Η επίσημη αραβική ηγεσία είτε κρατά σιγή ιχθύος για το θέμα ή εκφράζει πολύ άτολμα τη γνώμη της έχοντας απομακρυνθεί κατά πολύ από τις δεσμεύσεις της απέναντι στο Λίβανο και την Παλαιστίνη σχετικά με το ζήτημα.

Δεύτερος στόχος είναι οι προσπάθειες που καταβάλλουν ΗΠΑ και Ισραήλ να επέλθει ρήξη στις σχέσεις μεταξύ Συρίας-Ιράν, προωθώντας συμμαχία ανάμεσα σε Συρία-Ιράκ-Τουρκία, χώρες πλούσιες σε πετρέλαιο και νερό. Στα υπέρ για την επίτευξη αυτής της συμμαχίας προσμετρούν το γεγονός ότι στο Ιράν έχουν επικρατήσει οι σκληροπυρηνικοί ισλαμιστές, στο Ιράκ υπάρχει αμερικανική κατοχή, η γεωστρατηγική θέση της Συρίας είναι ισχυρή λόγω της γειτνιάσής της με το Λίβανο και την Παλαιστίνη και η Τουρκία παραμένει αναμφισβήτητος σύμμαχος των ΗΠΑ. Παράλληλα, προχωρούν σε διακρατικές συνομιλίες ανάμεσα σε Σαουδική Αραβία-ΗΠΑ, Ιράν-ΗΠΑ κλπ., για να ελέγχουν καλύτερα αυτή τη συμμαχία.

Τεράστιες προσπάθειες γίνονται ακόμη για να πυροδοτήσουν παραπέρα και να εκμεταλλευτούν τον υπάρχοντα διχασμό στην Παλαιστίνη με τη βοήθεια του Λιβάνου, που αποτελεί το θερμοκήπιο αυτής της διχόνοιας, με τον Χαρίρι να στηρίζει τη Σαουδική Αραβία και τη Χεζμπολάχ να προσφέρει απλόχερη συμμαχία στο Ιράν.

Στο μεταξύ, τα προβλήματα οξύνονται συνεχώς στο εσωτερικό του Λιβάνου.

Η διαμάχη Σουνιτών-Σιιτών δημιουργεί μια επιπλέον διαίρεση στο Λίβανο και οι πιο δυσοίωνες προβλέψεις θέλουν τη χώρα να μην καταφέρει να σχηματίσει κυβέρνηση, πρώτης τάξης ευκαιρία για εισβολή ΗΠΑ-Ισραήλ με σκοπό τη διευθέτηση, τάχα, της πολιτικής ανωμαλίας. Εισβολή που θα προσφέρει άλλη μια «εξυπηρέτηση» στον Νετανιάχου που, μεταφέροντας το πρόβλημά του στο Λίβανο και χτυπώντας τη Χεζμπολάχ και το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, θα προσπαθήσει να επιλύσει τα εσωτερικά του ζητήματα.

Οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες του Λιβάνου, μουσουλμάνοι στην πλειοψηφία τους (οι περισσότεροι χριστιανοί έχουν, εδώ και χρόνια, μεταναστεύσει σε χώρες όπως ο Καναδάς), είναι κυριολεκτικά ανύπαρκτοι για τη λιβανέζικη κυβέρνηση που αρνείται, ακριβώς λόγω του θρησκευτός τους, να τους πολιτογραφήσει σαν πολίτες με ίσα δικαιώματα και υποχρεώσεις δημιουργώντας τους αξεπέραστες δυσκολίες. Για παράδειγμα, τα παιδιά των Λιβανέζων που παντρεύονται Παλαιστίνιους δεν αποκτούν καμία υπηκοότητα και στερούνται κάθε δικαίωμα στην εργασία μέσα στο έδαφος του Λιβάνου. Μ' αυτό τον τρόπο, και οι δύο κυβερνητικές δυνάμεις της χώρας εκμεταλλεύονται το δημογραφικό πρόβλημα που έτσι κι αλλιώς υπάρχει, για τα δικά τους μικροκομματικά συμφέροντα.

Η οικονομία της χώρας έχει επιδεινωθεί σημαντικά τα τελευταία τουλάχιστον 10 χρόνια. Ενδεικτικά είναι τα 53 δις



δολλάρια του δημόσιου χρέους, που αντιστοιχεί με το 7,3% του ΑΕΠ και τα 12,5 δις για δημόσιες δαπάνες. Τα 3,5 δις του ΑΕΠ ξοδεύονται για μισθούς του δημόσιου τομέα και 1,5 δις είναι το έλλειμμα. Το 34% των κατοίκων ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, ο κατώτερος μισθός είναι 450 δολλάρια, ενώ μια 4μελής οικογένεια προσπαθεί να τα βγάλει πέρα με 6 ή και με 4 δολλάρια την ημέρα. Η ανεργία έχει σκαρφαλώσει στο 38% από το 24% που ήταν το 2007. Παρ' όλη αυτά, η φορολογία αυξάνεται με στόχο να φτάσει τα ευρωπαϊκά επίπεδα και κάνει τη ζωή των Λιβανέζων ακόμα δυσκολότερη. Το ηλεκτρικό ρεύμα έχει καταντήσει πολυτέλεια από καιρό ξεχασμένη και τα καύσιμα καθημερινός εφιάλτης, αφού τα 20 λίτρα βενζίνης στοιχίζουν 23 δολλάρια και ο φόρος τους φτάνει τα 12 δολλάρια. Η κατάσταση αυτή έχει σαν αποτέλεσμα ο λαός να συγκεντρώνεται μαζικά στη Βηρυτό σε αναζήτηση μιας καλύτερης ευκαιρίας κάνοντας τις συνθήκες διαβίωσης στην πόλη ασφυκτικές.

Τα επίπεδα της υγείας και της παιδείας υποβαθμίζονται διαρκώς και έχουν μετατραπεί στις πιο ακριβοπληρωμένες παρεχόμενες υπηρεσίες. Η δημόσια υγεία είναι ανύπαρκτη. Οι αναλφάβητοι άντρες είναι 2% ενώ στις γυναίκες, ειδικά των βόρειων και ανατολικών περιοχών,

το ποσοστό είναι πολύ υψηλότερο. Στη νεολλαία παρατηρείται έντονη η τάση για μετανάστευση στο εξωτερικό μετά το τέλος των σπουδών λόγω της ανυπόφορης ανέχειας και έλλειψης κάθε προοπτικής.

Σ' αυτό το δυσμενές σκηνικό, η παρέμβαση των προοδευτικών δυνάμεων της χώρας γίνεται ολοένα και δυσκολότερη. Από τη μια, τα ποσοστά τους στις πρόσφατες εκλογές παρέμειναν χαμηλά και, από την άλλη, η οικονομική κατάσταση της χώρας κάνει την εφαρμογή των προγραμματικών τους προτάσεων σχεδόν απαγορευτική.

Όμως, οι προσπάθειές τους συνεχίζονται πέρα και μακριά από κάθε είδους τεχνητούς διαχωρισμούς του λιβανέζικου λαού με πρώτη τους προτεραιότητα την αποφυγή του εμφύλιου που μόνο δεινά μπορεί να επιφέρει στο ήδη κατασπαράγμένο σώμα της χώρας. Μετά στοχεύουν σε αγώνες για ριζικές αλλαγές στο κοινωνικο-πολιτικό σύστημα στην κατεύθυνση της εξυπηρέτησης των λαϊκών αναγκών, μετατροπή του σημερινού θρησκευτικού κράτους σε κοσμικό μακριά από έριδες και σεχταρισμούς, αποκέντρωση των υπηρεσιών, κατάργηση των ιδιωτικοποιήσεων, ανάπτυξη του αγροτικού τομέα, επιστροφή όλων των αγροτών στις περιοχές τους και όχι όπως γίνεται σήμερα με τη μεταφορά σ' αυτές άλλων ειδικοτήτων, κατάκτηση των

σχεδόν ανύπαρκτων δικαιωμάτων των γυναικών, ειδικά στη δυνατότητα να δίνουν την υπηκοότητά τους στα παιδιά τους, κατοχύρωση των δικαιωμάτων των νέων με πιο άμεσο αίτημα αυτό της κατάργησης του νόμου για την παιδική εργασία, την κατοχύρωση της απλής και ανόθευτης αναλογικής για να εκφραστεί πιο δημοκρατικά η θέληση του λαού και όχι με βάση το θρησκευόμενο, μέχρι σήμερα, μεταφράζεται σε πολύπλευρη εκμετάλλευση από τις μεγάλες πολιτικές δυνάμεις.

Η ΕΕΔΔΑ, από τη μεριά της, θα πρέπει να δει πώς μπορεί να βοηθήσει τις προσπάθειες που καταβάλλουν οι προοδευτικές δυνάμεις του Λιβάνου για τη βελτίωση της ποιότητας ζωής του λαού της χώρας. Θα είναι μια πολύ καλή ευκαιρία η αποστολή αντιπροσωπείας για να διαπιστώσει τα προβλήματα από κοντά, να έρθει και πάλι σε επαφή με τις εκεί οργανώσεις, να συζητήσει μαζί τους, να ανταλλάξει πείρα και ιδέες, να εκπονήσει από κοινού με αυτές προγράμματα για την, έστω και προσωρινή, ανακούφιση του λιβανέζικου λαού. Όπου ο ίδιος να αποφασίσει να πάρει την τύχη του στα δικά του χέρια, μακριά από κάθε είδους κηδεμονίες και «προστάτες».



Η Παλαιστίνη σήμερα

της Ελένης Μαυρούλη

A

Αποκλεισμός, φτώχεια, εξαθλίωση, διαρκής εξευτελισμός, θάνατος. Αυτή είναι η καθημερινότητα του παλαιστινιακού λαού. Μια καθημερινότητα που είναι μακριά από τις κάμερες των διεθνών τηλεοπτικών δικτύων και ΜΜΕ, μια καθημερινότητα που πολύ δύσκολα μπορεί κανείς να συνειδητοποιήσει αν δεν τη βιώσει.

Το «βλέμμα» όλων μας στρέφεται στα παλαιστινιακά εδάφη όταν ο ισραηλινός στρατός εισβάλλει ή βομβαρδίζει. Στρέφεται όταν κατεδαφίζονται σπίτια, όταν γκρεμίζονται γειτονιές, όταν κατα-

στρέφονται δίκτυα υποδομών και διαλύονται οι δρόμοι. Αυτά, όμως, τελειώνουν κάποια στιγμή. Αυτό που δεν τελειώνει, όμως, είναι η μαρτυρική καθημερινότητα.

Κατοχή

Στο παιδί που δεν μπορεί να φτάσει στο σχολείο του, που βρίσκεται στον κάτω δρόμο. Στη μάνα που δεν μπορεί να προσεγγίσει το

φούρνο για να πάρει ένα κομμάτι ψωμί. Στον πατέρα που δεν μπορεί να δουλέψει, είτε γιατί δεν του επιτρέπεται να μεταβεί στον τόπο εργασίας του είτε γιατί το μικροκατάστημα που έχει είναι αποκλεισμένο. Στην έγκυο που γεννά στο σημείο ελέγχου. Στον άρρωστο που ξεψυχά αβοήητος στο δρόμο γιατί ένα τανκ κλείνει το δρόμο. Στις ουρές, κάτω από τον καυτό ήλιο ή στο συσχετικό κρύο, για να περάσει κανείς ένα σημείο ελέγχου του ισραηλινού στρατού, εφόσον οι διαθέσεις των εκεί στρατιωτών το επιτρέπουν. Στο συνωσιισμό μπροστά στα γραφεία διανομής τροφίμων του ΟΗΕ και άλλων ανθρωπιστικών οργανώσεων. Στην έλλειψη αποχέτευσης και στη βρύση που δεν τρέχει νερό. Στο χωράφι σου που δεν μπορείς να πας πια γιατί έχει προσαρτηθεί. Στον ύπνο που διακόπτεται από το βόμβο των όπλων και προκαλεί το κλάμα των μωρών.

Σε όλα αυτά εκφράζεται η κατοχή. Σε όλα αυτά που συμβαίνουν κάθε μέρα, κάθε ώρα, από άκρη σε άκρη στα παλαιστινιακά εδάφη. Και συμβαίνουν μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας. Έχουν γίνει μια κακή συνήθεια για τους Παλαιστίνιους που γεννιούνται και μεγαλώνουν υπό τον κρότο των πολυβόλων. Που ζουν και ερωτεύονται υπό αποκλεισμό. Και, όπως γράφει η Παλαιστίνη συγγραφέας Σαχάρ Χαλίφα, μοιάζει σαν να μην μπορεί κανείς, τελικά, να ξεφύγει από το πεπρωμένο του: δηλαδή το όπλο, το αίμα, τον πόνο, τον αγώνα, το θάνατο.

Υποκρισία και συνενοχή

Όλα αυτά δεν αναφέρονται, και στην ουσία δεν συμπεριλαμβάνονται, σε καμία διαπραγμάτευση, σε κανέναν διάλογο. Όλα αυτά δεν λαμβάνονται υπόψη στις διπλωματικές συναντήσεις και στις, επί της ουσίας, κενές περιεχομένου δηλώσεις περί

«αναγκαιότητας αναθέρμανσης του ισραηλινο-παλαιστινιακού διαλόγου και της ίδρυσης ανεξάρτητου παλαιστινιακού κράτους», που ξεστομίζουν οι διάφοροι ισχυροί τούτου του κόσμου με περισσή ευκολία και υποκρισία.

Γιατί είναι υποκρισία να αναφέρεται κανείς σε «ειρηνευτική διαδικασία»,



όταν υπάρχουν 11.000 φυλακισμένοι, εκατοντάδες χιλιάδες πεινασμένοι, εκατομμύρια αποκλεισμένοι ή πρόσφυγες σε τρίτες χώρες και εδάφη κατακερματισμένα από τους στρατώνες και τους εποίκισμούς. Είναι υποκρισία να προφέρει κανείς τη λέξη «ασφάλεια και ηρεμία», όταν ολόκληρες πόλεις δεν μπορούν να επικοινωνήσουν με τον έξω κόσμο και χιλιάδες κόσμου δεν έχουν πρόσβαση ούτε στα πλέον στοιχειώδη, όπως είναι το τρεχούμενο ή πόσιμο νερό, η τροφή, τα φάρμακα και η αυτονόητη ιατρική φροντίδα. Όταν δεν μπορεί να μετακινηθεί ελεύθερα μέσα στην ίδια του την πόλη, μέσα στην ίδια του τη γη.

Είναι υποκρισία ν' αναφέρεται κανείς στην «αναγκαιότητα επίλυσης του Παλαιστινιακού» και να μη λείει κουβέντα για το ότι σε όσες συμφωνίες έχουν υπογραφεί μέχρι σήμερα, ο θύτης επέβαλλε τους κανόνες και τους όρους του στα θύματα, χωρίς κανείς να τον υποχρεώνει να εφαρμόσει αποφάσεις του Συμβουλίου Ασφαλείας που περιφρονεί, μέχρι σήμερα, χωρίς καμία αιδω. Τέλος, είναι

υποκρισία να αναφέρεται κανείς στην «ειρήνευση», γενικά και αόριστα, και ν' αποκρύπτει την κομβική λέξη: την κατοχή. Μια κατοχή που χρονολογείται δεκαετίες, που θεμελιώθηκε σε ποτάμια αίμα, σε εξοριζμούς και ανηλεείς διωγμούς, ακόμη και στο σβήσιμο της συλλογικής μνήμης ενός ολόκληρου λαού μέσα από τη με-

θοδική καταστροφή όλων των ιστορικών του αρχείων και των ληξιαρχείων, όπως έγινε κατά τη διάρκεια της ισραηλινής στρατιωτικής εισβολής στη Δυτική Όχθη την άνοιξη του 2002.

Την ίδια ώρα, είναι συνενοχή ή στην καλύτερη περίπτωση ένδειξη βαθιάς άγνοιας του προβλήματος να ζητά κανείς «αυτοσυγκράτηση» και από τις δύο πλευρές, χωρίς να λαμβάνει υπόψη του ότι η μία είναι η πλευρά μιας υπερασύγχρονης στρατιωτικής δύναμης, είναι η πλευρά του κατακτητή και η άλλη είναι η πλευρά μιας απειλησμένης πάλης με πέτρες, αυτοσχέδια όπλα και ό,τι μπορεί να εξασφαλιστεί, είναι η πλευρά του κατεχομένου. Είναι πράγματι ν' αναρωτιέται κανείς πώς είναι δυνατόν ακόμη και να διατυπώνεται το αίτημα της «αυτοσυγκράτησης» και της «έκφρασης σεβασμού» προς τον κατακτητή στο θύμα του, που υποφέρει γενιές ολόκληρες, και να χαρακτηρίζεται «τρομοκρατία» η αντίσταση στην κατοχή, με το θύμα να πιέζεται να «αποδεχτεί» τον κατακτητή. Είναι απορίας άξιο γιατί είναι έγκλημα η αντίσταση ενός καμικάζι >>

μεταξύ αμάχων (που είναι έγκλημα), αλλά δεν είναι έγκλημα ο βομβαρδισμός μιας ολόκληρης πόλης με αμάχους και η καταδίκη τους σε αργό θάνατο τις «περίόδους ηρεμίας».

Πραγματικά διεθνιστική αλληλεγγύη

Η αναγνώριση της συγγής και απάνθρωπης πραγματικότητας στην οποία ζει ο παλαιστινιακός λαός εδώ και δεκαετίες δεν σημαίνει ότι θα πρέπει κανείς να «κλείσει τα μάτια» στα λάθη ή στις μικροπολιτικές συμφεροντολογικές επιλογές της ηγεσίας ορισμένων, και ιδιαίτερα των μεγαλύτερων, πολιτικών του παρατάξεων που η κάθε μία προσπαθεί να διαφυλάξει την κυριαρχία της, ανοίγοντας την κερκόπορτα των ξένων επεμβάσεων στα εσωτερικά του λαού τους. Δεν σημαίνει, επίσης, επικρότηση ακραίων απόψεων που ανάγουν ένα πρόβλημα που γεννήθηκε και συντηρείται μέχρι σήμερα εξαιτίας



των συμφερόντων μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, με κυρίαρχο τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, σε αντιπαράθεση θρησκειών, στο όνομα των οποίων καταπατούνται θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα του ίδιου του ταλινιζόμενου παλαιστινιακού λαού.

Δεν σημαίνει, τέλος, δαιμονοποίηση ενός ολόκληρου λαού, του ισραηλινού. Τόσο γιατί η ισραηλινή κατοχή δεν είναι ζήτημα θρησκείας ή φυλής, αλλά ένα βαθιά πολιτικό ζήτημα, απόρροια των ιμπεριαλιστικών σχεδίων για την ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής, όσο και γιατί η κατοχή βλάπτει και τον ισραηλινό λαό, που γαλουχείται και ανδρώνεται στον τρόπο, μεταβαλλόμενος, έτσι, εύκολα σε έρμαιο της χειραγώγησης του οποιουδήποτε βρίσκεται στην ηγεσία της χώρας

του. Όπως άλλωστε υπογραμμίζουν εκείνοι, στους κόλπους μιας ισραηλινής κοινωνίας η οποία στρατιωτικοποιείται ολόένα και περισσότερο, που τοιχοποιούν να ορθώσουν το ανάστημά τους στην πολιτική της κατοχής (αρντές στράτευσης, φιλειρηνικές και ανθρωπιστικές οργανώσεις, το ΚΚ Ισραήλ, το Μέτωπο Χαντάς), η κατοχή «σκοτώνει», αν όχι άμεσα, σίγουρα έμμεσα και τους θύτες.

Γι' αυτούς ακριβώς τους λόγους, οι λαοί του κόσμου, ο καθένας από εμάς, οφείλει να μην ξεχνά τον παλαιστινιακό λαό αλλά και τους Ισραηλινούς που αντιστέκονται. Οφείλει να αντιλαμβάνεται ότι η κατοχή, το μακελειό και ο πόνος δεν σταματά όταν κλείσει η οθόνη της τηλεόρασης. Οφείλει ν' αντιστέκεται σε όλες εκείνες τις εξισωτικές λογικές που διανέμουν ευθύνες ανάμεσα σε θύτη και θύμα, και επαγγέλλονται «ειρήνη» αποκρύπτοντας τους λόγους που άνοιξαν αυτή την πληγή και ναρκοθετώντας, επί της ουσίας, κάθε προσπάθεια πραγματικής γιατρείας της. Οφείλει ν' αντιστέκεται στην ιμπεριαλιστική πολιτική που χαράσσει σύνορα και διασφαλίζει συμφέροντα με το αίμα των λαών, σήμερα των Παλαιστινίων, των Ιρακινών, των Αφγανών, χθες των Ελλήνων, αύριο κάποιων άλλων. ●

Η ΕΕΔΔΑ ΣΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ – ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ ΦΙΞ

Με τη μεγαλύτερη συμμετοχή, κύρια νεολαίας, των τελευταίων χρόνων, πραγματοποιήθηκε από την ΚΟΑ του ΚΚΕ το πολιτικό και πολιτιστικό διήμερο στο Πάρκο ΦΙΞ, στα Πατήσια.

Η μεγάλη πλειοψηφία από τους συμμετέχοντες επισκέφτηκε το περίπτερο της ΕΕΔΔΑ, ενημερώθηκε από τα περιοδικά και τα έντυπα για τις θέσεις της οργάνωσής μας πάνω στα θέματα με τα οποία ασχολείται, και ειδικότερα για τους μετανάστες και τους πρόσφυγες.

Δυστυχώς, ο καιρός δεν αποδείχθηκε σύμμαχος και η καταρρακτώδης βροχή της δεύτερης μέρας ανάγκασε τους διοργανωτές να αναβάλλουν τις εκδηλώσεις δίνοντας ραντεβού για την επόμενη χρονιά και την υπόσχεση ότι, μέχρι τότε, θα παλεύουν πλάι-πλάι με τους μετανάστες και τους πρόσφυγες για τη λύση όλων των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν.



της Άννικε Ιωαννάτου

ΜΠΡΙΓΑΔΑ ΤΗΣ ΕΕΔΔΑ ΣΤΟ ΜΕΞΙΚΟ

Πρώτο μέρος

Ηταν αρκετό καιρό «στα σακαριά» και πραγματοποιήθηκε τελικά, παρ' όλο που η περιβόητη γρίπη απείλησε να την ακυρώσει. Η μπριγάδα της ΕΕΔΔΑ στο Μεξικό έγινε πραγματικότητα από τις 24 Ιούνη μέχρι τις 19 Ιουλίου, ένα αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα, αν και για μια τεράστια χώρα σαν το Μεξικό πάντα είναι λίγος ο καιρός. Ο πειραματικός χαρακτήρας της μπριγάδας (ήταν η πρώτη φορά που η ΕΕΔΔΑ έστειλε ομάδα στο Μεξικό) σήμαινε βοήθδοσκόπηση περιοδεύοντας. Διάνυσε 7.000 χλμ. διασχίζοντας μεγάλα τμήματα της χώρας από Κέντρο προς Ανατολάς, από εκεί προς Βορρά, από εκεί προς Νότο και Δυσμάς και πάλι Κέντρο και Νοτιοανατολικά. Παρακάτω θα δούμε με περισσότερη ακρίβεια το χάρτη της περιοδείας.

Το πρόγραμμα περιλάμβανε συναντήσεις με φορείς και κινήματα, κουλτούρα, ιστορία, δουλειά. Ο φορέας που οργάνωσε το ταξίδι από τη μεξικανική πλευρά ήταν η COSOP (Επιτροπή Αλληλεγγύης των Λαών), η οποία αξιοποίησε στο έπακρο την επίσκεψή μας και αυτό δεν φάνηκε μονάχα από τον αριθμό των κοινωνικοπολιτικών συναντήσεων με φορείς, αλλά και από τις συνοδικές 6 συνελεύσεις τύπου με 9 φορείς είτε εφημερίδες (τοπικές και εθνικές), είτε τηλεόραση/ραδιόφωνο (τοπικά κανάλια) και από τους χαιρετισμούς/παρεμβάσεις που

μας ζητήθηκαν σε κάποιες συναντήσεις, όπως θα δούμε πιο αναλυτικά παρακάτω.

Δεν είναι η πρώτη φορά που μπορούσαμε να διαπιστώσουμε ότι η ΕΕΔΔΑ έχει ένα άλλο ειδικό βάρος στις χώρες του εξωτερικού όπου δρα είτε με προγράμματα είτε με μπριγάδες χάρη στην ανάγκη για αλληλεγγύη, που δύσκολα μπορούμε να φανταστούμε την εμβέλειά της αυτή τη στιγμή στην Ευρώπη. Δεν πρέπει να υποτιμηθεί η διεθνής αλληλεγγύη. Στο Μεξικό η κατάσταση είναι εξαιρετικά δύσκολη για το λαό. Όσοι παρακολουθούν τα γεγονότα θα θυμούνται την εξέγερση στην Οαχάκα (πολιτεία στο Νότο), εδώ και τρία χρόνια, που καταπίεθηκε άγρια και αιματηρά. Ποιος δεν έχει ακουστά τους Ζαπατίστας, που διατηρούν στην πολιτεία Τσιάπας μια ζώνη με αυτόνομη διοίκηση των ιθαγενών, απελευθερωμένη το 1994 από το Στρατό των Ζαπατίστας για την Εθνική Απελευθέρωση; Το Μεξικό είναι μια χώρα με πολυσύνθετο εθνικό πρόβλημα και δεν είναι τωρινό.

Περιοδεύοντας

Την πρώτη μέρα την περάσαμε στην πρωτεύουσα, στην Πόλη του Μεξικού, που χτίστηκε ακριβώς πάνω στην παλαιά πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας των Αζτέκων, το Τενοτσιτλάν. Μέχρι το 1519 οι Αζτέκοι και οι Μάγια ήταν οι αναμφισβήτητοι κυρίαρχοι του Μεξικού. Οι Ισπα-

νοί έβαλαν τους ίδιους τους σκληρωμένους ντόπιους να καταστρέψουν τον πολιτισμό τους με τη θαυμάσια πρωτεύουσα και έπειτα να κτίσουν στην κυριολεξία με το βούρδουλα πάνω τους την καινούρια πρωτεύουσα των Κατακτών, επιδεικτικά με τις καθολικές εκκλησίες και τα σύμβολα του ευρωπαϊκού πολιτισμού. Αυτή η κυνικήτατη διαδικασία απεικονίζεται σε πολλές τοιχογραφίες με τις φρικιαστικές σκηνές της άγριας υποδούλωσης ενός λαού και το σβήσιμο ενός αναπτυσσόμενου πολιτισμού. Περιπατήσαμε στο ιστορικό κέντρο και επισκεφθήκαμε το Μέγαρο των Καλών Τεχνών, καθώς και το Εθνικό Μέγαρο για να δούμε τις θαυμάσιες τοιχογραφίες, οι οποίες αποτελούν συστατικό μέρος της κουλτούρας του Μεξικού και τις συναντάς παντού. Οι πιο γνωστές τοιχογραφίες απεικονίζουν ή μάλλον αναπαριστούν την ιστορία του Μεξικού της προϊσπανικής περιόδου, της ισπανικής Κατάκτησης -της Κονκίστα- και του σύγχρονου πολιτισμού της χώρας, όπως διαμορφώθηκε μετά την Επανάσταση του 1910-17, ενσωματώνοντας τις επαναστατικές εμπειρίες και δημιουργώντας μια μοναδική πολιτισμική σύνθεση αποτελούμενη από τρεις πολιτισμούς: των ιθαγενών, της ισπανικής Αντιβασιλείας και της σύγχρονης εποχής.

Η πρώτη μέρα έκλεισε με μια συνάντηση με στελέχη του Κόμματος των Κομμουνιστών του Μεξικού και της Κομμουνιστικής Νεολαίας και μάλιστα στη >>

Σχολή Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου. Μια συζήτηση πολύ διαφωτιστική σ' ό,τι αφορά την κατάσταση στο Μεξικό, σε ποιες συνθήκες δουλεύουν οι αγωνιστές, ώστε να καταλάβουμε καλύτερα την τακτική που ακολουθούν για να μην κρίνουμε με τα δικά μας κριτήρια.

Μια Άλλη Καμπάνια

Τη δεύτερη μέρα ξεκίνησε η μεγάλη περιοδεία μας πρώτα σε ανατολική κατεύθυνση προς την πολιτεία της Βερακρούς στον Κόλπο του Μεξικού περνώντας από τις πυραμίδες του Τεοτικουακάν για μια βαθύτερη γνωριμία με τον προκλομβιανό πολιτισμό και με τελικό προορισμό την Παπάντλα, γραφική και ιστορική κωμόπολη σε μία από τις περιοχές όπου επικρατεί ο ινδιάνικος πληθυσμός. Κοντά εκεί βρίσκεται το Ελ Ταχίν, όπου το Σαββατοκύριακο 27 και 28 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε ένα διήμερο -το Εθνικό Φόρουμ της Άλλης Καμπάνιας- κάτω από το μαχητικό σύνθημα «Μαζέψτε τα ή σας αδειάζουμε εμείς!», όπου απευθύνε χαιρετισμό και η ΕΕΔΔΑ.

Η Άλλη Καμπάνια είναι ένα αντικαπιταλιστικό πολιτικοκοινωνικό μέτωπο, στο οποίο μετέχουν κομμουνιστές, Ζαπατίστας και διάφορα άλλα κοινωνικά κινήματα, όπως η Άλλη Εργασία και η Αξιοπρεπής Οργή και που προσπαθεί να δημιουργήσει ένα εναλλακτικό μέτωπο πάλης σε εθνικό επίπεδο ενάντια στις καταστροφικές για το λαό κυβερνητικές πολιτικές. Ο στόχος είναι να ξεκινήσουν μια πραγματική αντικαπιταλιστική αλλαγή στη χώρα το 2010. Η Άλλη Καμπάνια βρίσκεται σε μια διαδικασία σύναξης του Εθνικού Προγράμματος Πάλης της Άλλης Καμπάνιας, στα πλαίσια της οποίας καταθέτονται προτάσεις αντικαπιταλιστικής λύσης για τη χώρα, π.χ. να πάρουν τη χώρα από τα χέρια των ξένων και να τη δώσουν σε όλους τους Μεξικανούς, όπως το είδαμε διατυπωμένο στην έκκληση για το διήμερο.

Το πόσο δύσκολο είναι στο Μεξικό να οργανώσεις τις αγανακτισμένες λαϊκές δυνάμεις σε πανεθνικό επίπεδο το καταλάβαμε στη διάρκεια της περιοδείας. Τα εμπό-

δια δεν είναι λίγα και ουσιαστικά υπάρχει μια απομόνωση από περιφέρεια σε περιφέρεια. Ο λαός δεν μπορεί να ταξιδεύει εύκολα και ο αγώνας περιορίζεται περιφερειακά για τους εξής λόγους: στην τεράστια χώρα το εσωτερικό αεροπορικό ταξίδι είναι πανάκριβο, το αυτοκίνητο επίσης, κάθε τόσο και λιγάκι διόδια με ποικίλες ταρίφες (στην Ελλάδα δεν είναι τίποτα σε σύγκριση με το Μεξικό), ανέφικτες για τους περισσότερους ανθρώπους, εδώ και 15 χρόνια δεν λειτουργεί πια ο σιδηρόδρομος (που ήταν το πιο φτηνό μέσο μεταφοράς). Οι ιδιοί που μας είπαν ήταν: το συνδικάτο των σιδηροδρομικών ήταν πολύ μαχητικό, επικρατούσαν εκεί οι κομμουνιστές, η κυβέρνηση ενόψει του επαναστατικού αναβρασμού στη χώρα (τα ιστορικά προηγούμενα δεν είναι λίγα) θέλει να κάνει τις λαϊκές μετακινήσεις δύσκολες έως αδύνατες και έτσι νέκρωσε τελείως το σιδηροδρομικό δίκτυο!

Το Μεξικό βράζει από λαϊκή αγανάκτηση και η άγρια καταστολή κάθε λαϊκού κινήματος, οι επιδρομές της αστυνομίας και του στρατού σύνθητες φαινόμενο. Παρακολουθώντας ομιλίες και ομάδες εργασίας στα πλαίσια αυτού του διήμερου έγινε σαφές πόσο δύσκολο είναι να σχηματίσεις ένα μέτωπο με ιδεολογική-πολιτική συνοχή και πόση ουτοπία κυκλοφορεί σε κατά τ' άλλα μαχητικές συνιστώσες και πάντα με την καλή τοποθετημένη παρέμβαση των κομμουνιστών. Με λίγα λόγια, το διήμερο αυτό ήταν πολύ διδακτικό. Έκλεισε με μια επίσκεψη στους εντυπωσιακούς αρχαιολογικούς χώρους του Ελ Ταχίν. Είναι βαθιά τα ίχνη των ιθαγενικών πολιτισμών στο σύγχρονο Μεξικό.

Προχωρώντας προς Βορρά

Από την πολιτεία Βερακρούς η πορεία μας ήταν από την ανατολική ακτή προς Βορρά με ενδιάμεσο σταθμό την πόλη Τουσπάν. Εκεί υπάρχει το σπίτι, όπου διέμεινε για ένα διάστημα ο Φιδέλ Κάστρο, όταν το 1953 μετά την επίθεση στο στρατόπεδο Μονκάδα στο Σαντιάγο ντε Κούμπα είχε συλληφθεί και καταδικαστεί, αλλά κάτω από διεθνείς πιέσεις τον άφησαν να φύγει και πήγε στο Μεξικό. Στον ίδιο

χώρο βρίσκεται το Μουσείο της Φιλίας Μεξικού-Κούβας, με αντικείμενα και φωτογραφίες που έχουν σχέση με τα αναφερόμενα ιστορικά γεγονότα.

Από κει ο δρόμος μας συνέχισε προς Βορρά, εκατοντάδες χιλιόμετρα με τελικό προορισμό εκείνη την ημέρα το Μοντερέ στην Πολιτεία Νουέβα Λεόν. Το Μοντερέ είναι μία από τις τρεις μεγαλύτερες πόλεις του Μεξικού, μετά την πρωτεύουσα και τη Γουαδαλαχάρα. Το Μεξικό έχει 107 εκ. κατοίκους. Όσο πιο βόρεια πας, τόσο έχεις την αίσθηση ότι βρίσκεσαι στις ΗΠΑ και όχι στο Μεξικό, από κτίρια, πόλεις, υποδομές. Το τοπίο έχει τη βλάστηση της ημερήμους και όλα «μυρίζουν Τέξας», κάτι το οποίο δεν εκφράζεται μονάχα στις τεράστιες πανταχού παρούσες διαφημίσεις της Κοκακόλα (σε όλη τη χώρα έντονα παρούσες, άλλωστε), μέχρι και σε κάθε πλαστική καρέκλα.

Στο Μοντερέ συναντηθήκαμε με ανθρακωρύχους που μας μίλησαν για τη ζωή τους, για την ιστορία και τη σημερινή κατάσταση στο συνδικάτο τους, καθώς και για την πολιτική κατάσταση. Επισκεφτήκαμε και την οργάνωση Γη και Ελευθερία (Tierra y Libertad), η οποία οργανώνει τις προσπάθειες φτωχών και άστεγων να καταλάβουν κομμάτια γης για να στήσουν σπίτια κόντρα στους νόμους του επίσημου κράτους. Έχουν δημιουργήσει κάποιες κοινότητες στην περιοχή και μας μίλησαν για τους αγώνες τους. Είναι παρά πολλά τα κινήματα και οι κοινωνικές οργανώσεις στη χώρα και ένας από τους άμεσους στόχους των κομμουνιστών του Μεξικού είναι να συνενώσουν τα πιο σημαντικά, έργο titánico, θα μπορούσαμε να πούμε.

Την άλλη μέρα, την 1^η Ιουλίου, προχωρήσαμε ακόμα πιο βόρεια προς την πολιτεία Κοαουίλα, όπου μας υποδέχθηκαν στο σπίτι του εθνικού ΓΤ του Κόμματος των Κομμουνιστών του Μεξικού λίγο έξω από τη Μονκλόβα, όπου έγινε μια συζήτηση-ενημέρωση για το στόχο του ταξιδιού μας σε εκείνη την περιοχή, το ανθρακωρυχείο στο Πάστα ντε Κόντσας, ακόμα πιο βόρεια, κοντά στη Νουέβα Ροσίτα, 100 χλμ., περίπου, από τα σύνορα με το Τέξας των ΗΠΑ.

Αλλά για τα υπόλοιπα περισσότερα στο επόμενο τεύχος του περιοδικού. ●



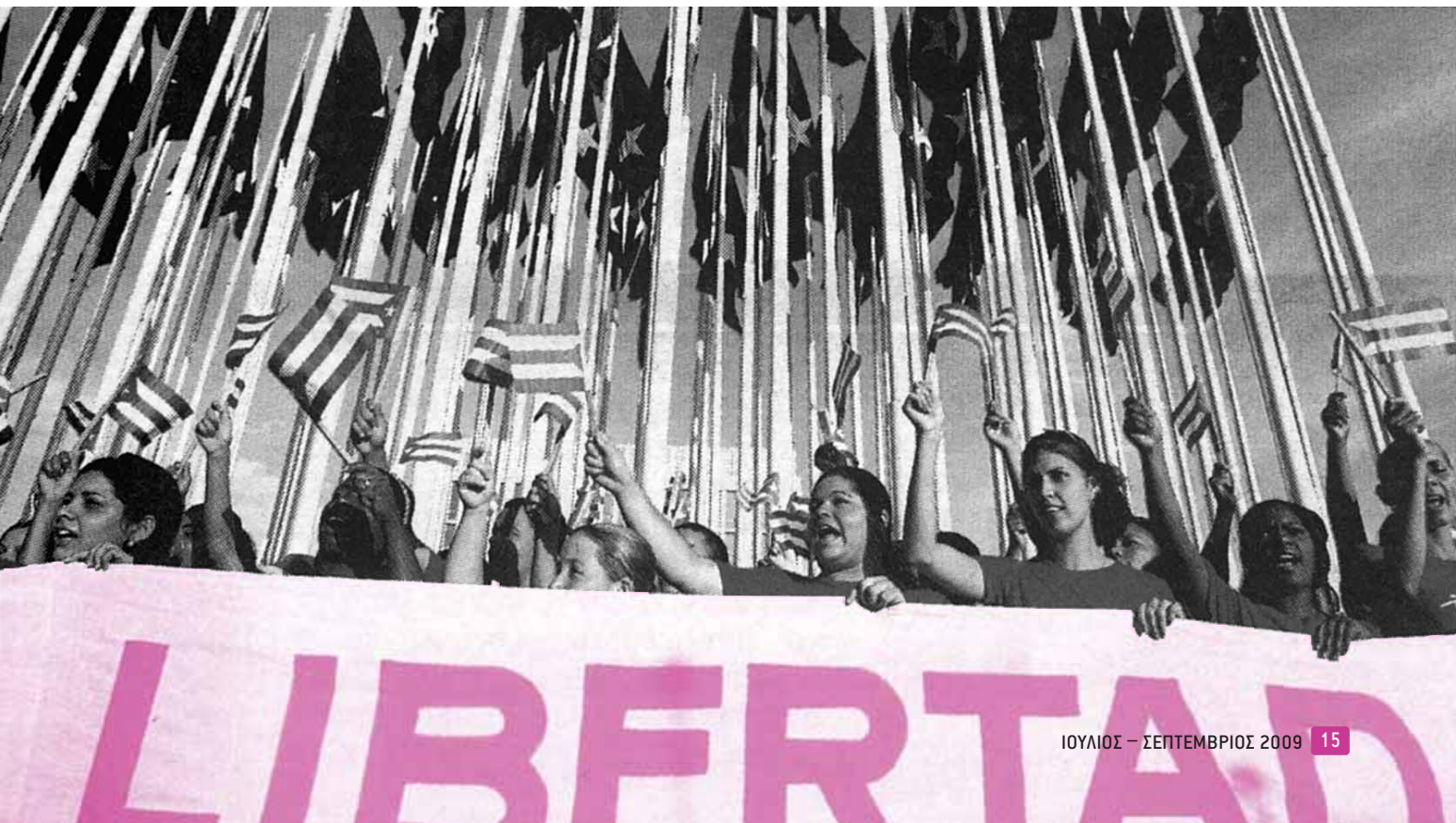
ΝΑ ΑΦΕΘΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΟΡΟΥΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ!

Στις 24 Σεπτέμβρη, αντιπροσωπεία του Ελληνοκουβανικού Συνδέσμου Φιλίας και Αλληλεγγύης και της Ελληνικής Επιτροπής Διεθνούς Δημοκρατικής Αλληλεγγύης επέδωσαν στην πρεσβεία των ΗΠΑ στην Αθήνα υπόμνημα, με το οποίο απαιτούσαν την άμεση και χωρίς όρους απελευθέρωση των πέντε Κουβανών πατριωτών που εδώ και 11 χρόνια βρίσκονται άδικα φυλακισμένοι στις ΗΠΑ. Προηγούμενα, είχε ζητηθεί συνάντηση με το αρμόδιο τμήμα της πρεσβείας, αλλά οι οργανώσεις παραπέμφθηκαν στο πρωτόκολλο, όπου η αντιπροσωπεία επέδωσε το υπόμνημα.

Την αντιπροσωπεία αποτελούσαν ο πρόεδρος και ο γενικός γραμματέας του Ελληνοκουβανικού Συνδέσμου, Νίκος Κα-

ρανδρέας και Κώστας Τουμασάτος, και η πρόεδρος της ΕΕΔΔΑ Μάρη Λαυρεντιάδου.

Η ενημερωτική ανακοίνωση που υπογράφεται από τον Ελληνοκουβανικό Σύνδεσμο Φιλίας & Αλληλεγγύης της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης, Σερρών, Λάρισας, Βόλου, Λειβαδιάς και Κεφαλονιάς, καταγγέλλει τις συνθήκες κάτω από τις οποίες δικάστηκαν και καταδικάστηκαν, τις παράλογα αστηρές ποινές που τους επιβλήθηκαν, αλλά και τις συνθήκες κράτησής τους όλα αυτά τα χρόνια και εκδόθηκε με την ευκαιρία της νέας επιμέτρησης των ποινών από το Ομοσπονδιακό Δικαστήριο του Μαϊάμι κατά τη δικάσιμο της 13^{ης} Οκτωβρίου. ●



Η ακτή των ψιθύρων

Λίντια Ζορζ

της Άνγκε Ιωαννάτου

Η «Ακτή των ψιθύρων» φέρνει ένα κραυγαλέο ιστορικό μήνυμα. Βρισκόμαστε στη Μοζαμβίκη (Νοτιοανατολική Αφρική), κάποτε αποικία της Πορτογαλίας, στις αρχές της δεκαετίας του '70. Εποχή με πολλούς απελευθερωτικούς πολέμους στην αφρικανική ήπειρο και όχι μόνο. Από την αρχή μπαίνει ο αναγνώστης δυναμικά στην ουσία. Στην πρώτη σκηνή του βιβλίου έχουμε ένα γαμήλιο τραπέζι στις όχθες του Ινδικού Ωκεανού στην ταράτσα του ξενοδοχείου «Stella Maris». Η Εβίτα, το κύριο πρόσωπο, μέσα από τα μάτια της οποίας παρακολουθούμε τα γεγονότα, παντρεύεται με έναν έφεδρο ανθυπολοχαγό. Το ξενοδοχείο είναι επιταγμένο, διαμένουν εκεί οι οικογένειες των Πορτογάλων αξιωματικών που πολεμούν τους εξεγερμένους Αφρικανούς του Βορρά. Ξαφνικά η εύθυμη παρέα βλέπει με τρόμο από την ταράτσα σωρούς πνιγμένων μαύρων, που τους ξέβραζε η θάλασσα και τους μάζευε ένα dumper (ανατρεπόμενο φορτηγό). Οι λευκοί εορτάζοντας σχολιάζουν περιφρονητικά το γεγονός έχοντας αμέσως έτοιμη την «εξήγηση»: «...οι πνιγμένοι δεν ήταν πνιγμένοι. Αν στην αρχή θεω-

ρήθηκαν πνιγμένοι, αυτό συνέβη γιατί τους έβγαλε έξω η θάλασσα... Αλλά από την πρώτη κιόλας νύχτα μαθεύτηκε ότι η καταστροφή οφειλόταν στη μεθυστική αλκοόλη. Μόνο στη Λέσχη των Αξιωματικών το διέγνωσαν τρεις γιατροί.»

Και όταν οι θάνατοι μαύρων πληθαίνουν: «Δεν άργησαν να σωρίζονται σε διάφορα σημεία της πόλης... Τα δελτία ειδήσεων το έκρυβαν και η πλειονότητα των γυναικών που μιλούσαν στην ταράτσα συμφωνούσαν απόλυτα με αυτή την τακτική. Ήταν θέμα δικαιοσύνης απ' τη στιγμή που έκρυβαν το θάνατο και τα μαρτύρια των Πορτογάλων στρατιωτών που πληγώνονταν στη μάχη, ποιος ο λόγος να αναστατώνουν τα πιο ευαίσθητα άτομα μεταδίδοντας ειδήσεις για τον εθελοντικό θάνατο μερικών άπληστων για οινόπνευμα μαύρων; Αν πέθαιναν, πέθαιναν.»]

Ή με τα λόγια ενός ταγματάρχη: «Εγώ λέω ότι πρώτα τους μαχαίρωσαν και μετά τους πέταξαν στη θάλασσα. Το συνηθίζουν να σφάζονται μεταξύ τους κάθε τόσο». Ο ταγματάρχης είχε εμπειρία. Και υπενθύμισε στην ομήγυρη, ότι οι νικημένοι λαοί μερικές φορές αυτοκτονούν ομαδικά... Μάλιστα ανέφερε τι είχε γίνει στις Άνδεις με τους Ίνκας. Οι πάντες ήξεραν ότι συγκεντρώνονταν δυνάμεις

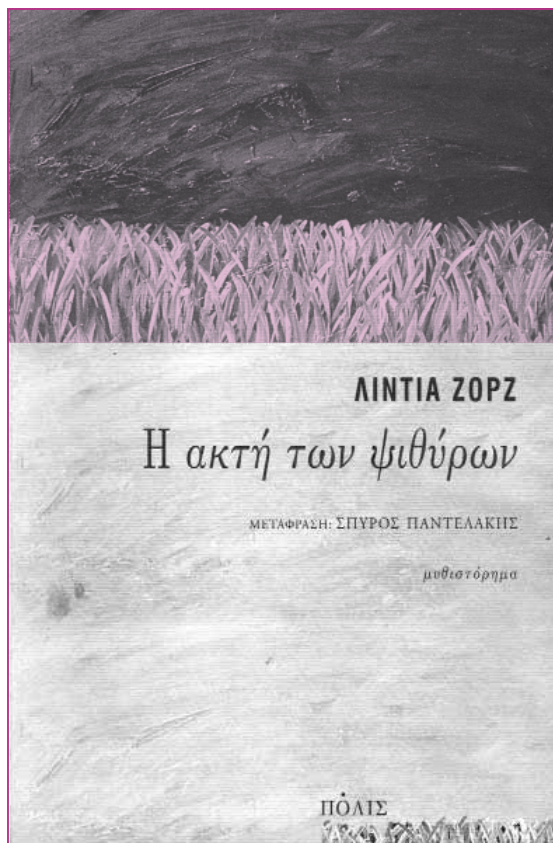
στο Βορρά, γιατί λησπόν να μην υποθέσει κανείς ότι οι αυτόχθονες λαοί της χώρας ήθελαν να αυτοκτονήσουν;

Μια ματιά στην ιστορία

Για να καταλάβουμε τις ιστορικές στιγμές, στις οποίες γίνονταν τα παραπάνω «στη χώρα των κάφρων» με τα περιφρονητικά λόγια της εύθυμης παρέας, είναι οπωσδήποτε ανάγκη να γνωρίζουμε κάποια ιστορικά γεγονότα. Η Μοζαμβίκη απόκτησε την ανεξαρτησία της το 1974 μετά από χρόνια πόλεμο του Μετώπου της Απελευθέρωσης της Μοζαμβίκης, του Φρελίμο, που ξεκίνησε δέκα χρόνια νωρίτερα, το 1964, ενάντια στο καθεστώς της αποικιοκρατίας και ιδιαίτερα στο Βορρά της χώρας. Το βιβλίο ξεκινάει στις αρχές της δεκαετίας του '70 και θα συναντήσουμε πολλές φορές το Βορρά να εμφανίζεται σαν εφιάλτης στη συνείδηση των αποικιοκρατών, το φάντασμα της εξέγερσης των καταπιεσμένων. Το Φρελίμο είχε ιδρυθεί το 1962. Εκείνη την εποχή γίνονταν πολλοί απελευθερωτικοί πόλεμοι στις αποικίες της Αφρικής. Η Πορτογαλία του δικτάτορα Σαλαζάρ προσπαθούσε να απομονώσει τη Μο-

ζαμβίκη από τις δραματικές αλλαγές που γινόντουσαν σε άλλα μέρη της Αφρικής, δηλαδή από την ανεξαρτητοποίηση αρκετών αποικιών της Γαλλίας, της Αγγλίας, του Βελγίου. Γι' αυτό ο Σαλαζάρ είχε δημιουργήσει από το 1956 κιόλας μια ειδική δύναμη ασφαλείας, την Αστυνομία για την Κρατική Ασφάλεια ακριβώς για να προλάβει μια παρόμοια εξέγερση. Αυτές οι δυνάμεις εκτελούσαν συνεχείς ελέγχους στους πολίτες, ενώ ένα συγκεντρωτικό, γραφειοκρατικό κράτος εμπόδιζε τον πληθυσμό να οργανωθεί. Ο Σαλαζάρ, από τότε που ανέλαβε την εξουσία το 1928, είχε φροντίσει στις αποικίες η μόρφωση, η εκπαίδευση, η καταπολέμηση του αναλφαβητισμού να μην περάσουν, γνωρίζοντας πολύ καλά ότι το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο είναι παρόγοντας-κλειδί στην καταπίεση των λαών. Αντίθετα, η διάδοση της καθολικής εκκλησίας προωθήθηκε σαν παράγοντας εγκλιβισμού της συνείδησης και της ψυχολογίας. Έτσι διαβάζουμε χαρακτηριστικά στο περιοδικό *The African Communist* (Ο Αφρικανός Κομμουνιστής), τεύχος 79/1979: «Η Καθολική Εκκλησία πάντα υποστήριζε τον αποικιοκρατισμό ακόμα και στις πιο διεστραμμένες μορφές του. Αρνιόταν να καταδικάσει μαζικές σφαγές στις οποίες ήταν μάρτυρες τα ίδια τα μέλη και οι παπάδες της.»

Όμως, ακριβώς η καταναγκαστική εργασία και η μετανάστευση του ντόπιου πληθυσμού της Μοζαμβίκης προς άλλες αφρικανικές χώρες αποτέλεσε τη ρίζα του απελευθερωτικού πολέμου. Διότι οι εργάτες αυτοί ξεφεύγοντας από την απομόνωση της χώρας τους γνωρίστηκαν σε άλλες χώρες με τα πολιτικά ρεύματα της εποχής, με τις σύγχρονες ιδέες και τις επαναστατικές ιδεολογίες.



Ανατρεπτικές σπουδές

Κάποιοι κατάφεραν να σπουδάσουν στην Ευρώπη, αλλά και στις ΗΠΑ. Ένας απ' αυτούς ήταν ο Εντουάρδο Μοντλάνε, ο μετέπειτα πρώτος πρόεδρος της Μοζαμβίκης και ιδρυτής του Φρελίμο. Είχε σπουδάσει στη Λισαβόνα, όπου συνάντησε μετέπειτα ηγέτες εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων, ανάμεσα στους οποίους και της Ανγκόλας, της άλλης δηλαδή αποικίας των Πορτογάλων στην Αφρική.

Στη δεκαετία του '50 λοιπόν, Μοζαμβικιανοί σχημάτισαν στις γειτονικές χώρες κινήματα για την ανεξαρτησία της χώρας τους και το 1962, στο Νταρ-εσ-Σαλάμ (Τανζανία) ιδρύθηκε το Φρελίμο με επικεφαλής τον Εντουάρδο Μοντλάνε, που είχε γίνει στο μεταξύ ο πιο διαπρεπής μαύρος ακαδημαϊκός στον ΟΗΕ στη Νέα Υόρκη. Μετά τη δολοφονία του ανέλαβε την ηγεσία ο Σαμόρα, ο ιδρυτής της μετέπειτα Λαϊκής Δημοκρατίας της Μοζαμβί-

κης, ο οποίος ξεκίνησε ένα σφοδρό ανταρτοπόλεμο ενάντια στις πορτογαλικές στρατιωτικές δυνάμεις και τις περιβόητες δυνάμεις της Ειδικής Ασφάλειας.

Το 1971 πεθαίνει ο Σαλαζάρ. Μέχρι τότε η πολιτική της Πορτογαλίας ήταν να πνίξει τις εξεγέρσεις στο Βορρά σπέρνοντας φυλετικές-εθνοτικές συγκρούσεις, αλλά και προσωπικές έχθρες. Όμως, το Φρελίμο στο μεταξύ είχε κερδίσει την υποστήριξη της μεγάλης πλειοψηφίας του πληθυσμού και κατατρόπωσε τις πορτογαλικές δυνάμεις σε δύο βόρειες επαρχίες. Σ' αυτό το σημείο βρισκόμαστε στην αρχή του βιβλίου.

Τελικά, το 1974, υπογράφηκε η Συμφωνία της Λουσάκα (Ζάμπια), που επέτρεψε να περάσει η εξουσία της Μοζαμβίκης στα χέρια του Φρελίμο και λίγο μετά υπογράφηκε η ανε-

ξαρτησία της χώρας. Αμέσως φεύγει το 90% των Πορτογάλων από τη χώρα παίρνοντας μαζί του το 80% του εξειδικευμένου εργατικού δυναμικού सम्ποτάροντας μ' αυτό τον τρόπο τη βιομηχανική και εμπορική υποδομή της χώρας.

Άνοδος και πτώση μιας λαϊκής εξουσίας

Το 1977 το Φρελίμο μετατρέπεται σε κόμμα με μαρξιστικές-λενινιστικές αρχές. Με τεράστιες προσπάθειες η सम्ποταρισμένη Μοζαμβίκη καταφέρνει μια ραγδαία οικονομική και κοινωνική άνοδο στο χρονικό διάστημα 1977-80. Έπειτα, όμως, οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις άρχισαν έναν αποσταθεροποιητικό πόλεμο, όπως έγινε και σε πολλές άλλες νεοσύστατες λαϊκές δημοκρατίες, με επιχειρησιακή βάση τη Νότια Αφρική και με εργαλείο ένοπλες συμμορίες στηριζόμενες σε πρώην αποί- >>

κους και ακροδεξιούς διεθνείς ρατσιστικούς κύκλους. Μέσα στη χώρα δημιουργήθηκε μια αντεπαναστατική δύναμη, το Ρενάμο, που είχε τη στήριξη των ΗΠΑ, της Νότιας Αφρικής, της Πορτογαλίας και της Γερμανίας. Η τακτική γνωστή και πολλαπλά εφαρμοζόμενη: δολιοφθορά της υποδομής και της αγροτικής οικονομίας, επιθέσεις, καταστροφές, π.χ. στο σιδηροδρομικό δίκτυο στο Νότο της χώρας. Έπειτα, το Ρενάμο προχώρησε στην τρομοκρατία των πολιτών απαγάγοντας αγόρια για να τα κάνει στρατιώτες και κορίτσια για τους στρατιώτες. Έτσι, η Λαϊκή Δημοκρατία μπαίνει στη μαρτυρική γι' αυτή δεκαετία του '80, μια δεκαετία που είδε σε πολλά μέρη του κόσμου να προδίδονται επαναστάσεις, να διαλύονται λαϊκές δημοκρατίες και να δολοφονούνται ή να «πεθαίνουν» επαναστάτες ηγέτες. Το 1986, σκοτώνεται ο πρόεδρος Σαμόρα κάτω από περίεργες συνθήκες, όταν το προεδρικό αεροπλάνο συντρίφτηκε σε νοτιοαφρικανικό έδαφος και μαζί του δεκάδες αξιωματούχοι της κυβέρνησής του.

Γυρίζοντας πίσω στη Μοζαμβίκη βλέπουμε, ότι εκεί που δεν ανατράπηκαν μαρξιστικά κινήματα, απονευρώθηκαν ιδεολογικά, πολιτικά, πρακτικά κρατώντας το πολύ κάποια προοδευτικά χαρακτηριστικά, ενσωματωμένα όμως, στα

από τον ιμπεριαλισμό επιτρεπόμενα. Και αυτό έγινε και με το Φρελίμο. Η Μοζαμβίκη απόκτησε το 1990 νέο Σύνταγμα, δεν λέγεται πια Λαϊκή Δημοκρατία, αλλά σκέτα Δημοκρατία της Μοζαμβίκης.

Ο εφιάλτης του ξεσηκωμού

Η Εβίτα Λόπο αργότερα θυμάται και ανασυγκροτεί την εικόνα. Ανακαλύπτει σε μια πορεία ότι ο φοιτητής των μαθηματικών, που τον είχε ερωτευτεί στη Λισαβόνα, ήταν συγγενός σφαγέας γυναικόπαιδων. Του διαβάζει από τη στήλη «Ακούσια Φάλλαγγα» ενός ιθαγενούς δημοσιογράφου:

«Ρυθμίσαμε τα κιάλια μας μόνο για να δούμε την εικόνα των ηπείρων μας. Και είδαμε. Είδαμε στο φως των ιπτάμενων σμαραγδιών την εικόνα της Αφρικής να σείεται κάτω από την Ευρώπη που, πηλαγιασμένη από πάνω της, την έκανε ανέκαθεν δική της. Είδαμε την Αφρική να απλώνει το πόδι στην Ευρώπη και να την παλουκώνει όπως παλουκώνει ένας αρσενικός, και το στόμα της Ευρώπης να μουγκρίζει και να γλυσκαίνει.»

Η αντίδραση του ανθυπολοχαφού ήταν αποκαλυπτική για την Εβίτα:

«Για μια στιγμή!» «Ποιος είναι αυτός ο τύπος;»

«Άγνωστος, ένας κάποιος Άλβαρο Σαρπίνιο.»

«Για περίμενε, για ξαναπές το. Ποιος παλουκώνει ποιον; Η Αφρική παλουκώνει την Ευρώπη, έτσι δεν λέει;»

«Έτσι!»

«Αυτό είναι!» είπε ο πάλοι ποτέ φοιτητής των Μαθηματικών. «Η κωλοφυλλίδα είναι γεμάτη από τύπους της *black power*. Στοιχηματίζω ότι αυτά τα γράφει ένα λευκό κάθαρμα που θέλει να δει τους μαύρους στην εξουσία! Μια στιγμή όμως, για ξαναδιάβασε, ο τύπος λέει πως ανέκαθεν η Ευρώπη έκανε δική της την Αφρική; Τι κάθαρμα, τι ξεφτιλισμένο κάθαρμα!» είπε ο πάλοι ποτέ αφοσιωμένος στον απειροστικό λογισμό φοιτητής. «Μήπως και πριν από το 16° αιώνα η Ευρώπη ήταν πηλαγιασμένη πάνω από την Αφρική; Γιατί δεν ανακάλυψαν τίποτα εκείνη την εποχή; Γιατί το μόνο που έκαναν ανέκαθεν ήταν να ξεπουλιούνται και να σκοτώνονται; Γιατί δεν βρήκαν τη γραφή, τη ρόδα, την αρχιτεκτονική, την τοπωνυμία; Αυτό το κάθαρμα αξίζει να φάει όλη τη *black power* κατακέφαλα! Ψεύτες! Εμπαίζουν το μέλλον!» ●

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΕΝΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΕΔΔΑ

- Το **Σάββατο, 5 Δεκέμβρη, στις 9.00 μ.μ.** στη Νίκαια, θηβών 245, στα Πέτρινα, στον Πολυχώρο Μάνος Λοΐζος (Μηχανική Καλλιέργεια), θα πραγματοποιηθεί και φέτος συνενόηση με ζωντανή λαϊκή μουσική και πολλούς μεζέδες. Μια όμορφη ανάπαυλα στους καθημερινούς αγώνες μας
- Την **Τρίτη, 8 Δεκέμβρη, στις 6.30 μ.μ.** στο Στέκι Εργαζομένων και Νεολαίας, στην Πλατεία Κολιάτσου, Πατησίων 252, το Τμήμα Λατινικής Αμερικής διοργανώνει συζήτηση για τις πολιτικές εξελίξεις στο Μεξικό και τις εμπειρίες της μηριγάδας αλληλεγγύης που πραγματοποιήθηκε το καλοκαίρι
- Την **Τρίτη, 15 Δεκέμβρη, στις 7.00 μ.μ.** στην αίθουσα της Πανελλήνιας Ομοσπονδίας Λογιστών (ΠΟΛ), Κάνιγγος 27, το Τμήμα Μέσης Ανατολής πραγματοποιεί στρογγυλό τραπέζι αφιερωμένο στη Διεθνή Ημέρα Αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ

Οι μικροί Παλαιστίνιοι έχουν δικαίωμα στη ζωή

Είναι τα παιδιά της Κατεχόμενης Παλαιστίνης. Της Ιερουσαλήμ, της Δυτικής Όχθης του Ιορδάνη και της Γάζας. Τα παιδιά που κάτω από την ισραηλινή κατοχή έχουν στερηθεί και τα πιο στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα: Τους έχουν αρπάξει τη γη, τους έχουν ανατινάξει τα σπίτια, τους έχουν βασανίσει τους γονείς.

Τα περισσότερα ζουν σε στρατόπεδα προσφύγων, κάτω από άθλιες συνθήκες διαβίωσης.

Στα χωριά τους ξεριζώνουν τα δέντρα, τους καταστρέφουν τη σοδεία, τους στερούν ακόμα και το νερό. Δεν μπορούν να πάνε κανονικά στο σχολείο όπως τα άλλα παιδιά. Δεν μπορούν να παίξουν ξέγνιαστα.

Είναι τα παιδιά που και τα ίδια βασανίζονται, φυλακίζονται και ταπεινώνονται.

Είναι τα παιδιά που αντιστέκονται. Που αντιμετωπίζουν με πέτρες έναν ολόκληρο στρατό και που φωνάζουν σε όλο τον κόσμο ότι ο Παλαιστινιακός Λαός θέλει να ζήσει ελεύθερος στην πατρίδα του.

Είναι τα παιδιά που πληρώνουν ακριβά το τίμημα της ελευθερίας. Ποιο θα είναι το μέλλον αυτών των παιδιών;

Τί μπορείτε να κάνετε για να τους δώσετε λίγη χαρά και ελπίδα;



ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ
ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ

ΕΝΤΥΠΟ «ΥΙΟΘΕΣΙΑΣ»

Ο υπογεγραμμένος:

Διεύθυνση:

.....

Αρ. τηλεφώνου:

Επάγγελμα ή φορέας:

Δέχομαι να καταβάλλω κάθε μήνα και για δύο χρόνια στην ΕΕΔΔΑ το ποσό των 50 ή 25 Ευρώ, που θα στέλνονται μέσω της Επιτροπής (Αριθ. λογ/σμού Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδας 116/296031 - 16) στο μικρό Παλαιστίνιο, του οποίου τα στοιχεία έχω στα χέρια μου.

Η εισφορά αυτή θα είναι

μηνιαία ☐ ή τριμηνιαία ☐

Ημερομηνία

Υπογραφή

.....

.....

ΒΟΗΘΗΣΤΕ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ «ΥΙΟΘΕΤΩΝΤΑΣ» ΤΟ ΓΙΑ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ

Η ΕΕΔΔΑ σας ζητάει να προσφέρετε για δύο χρόνια σε ένα παιδί από την Παλαιστίνη μία συμβολική οικονομική βοήθεια κάθε μήνα και πολλή αγάπη και στοργή.

Το ποσό των 50 ευρώ το μήνα, αρκεί για να καλύψει τις πιο βασικές ανάγκες αυτών των παιδιών: το φαγητό, τα ρούχα, την ιατρική περίθαλψη.

Δεν είναι όμως το κυριότερο η υλική σημασία, είναι η συναισθηματική στήριξη ενός παιδιού που αντιμετωπίζει καθημερινά την πείνα, την εξαθλίωση και τις τραυματικές εμπειρίες της κατοχής.

Μικρά δωράκια, όπως παιχνίδια ή σχολικά είδη, και γράμματα, με τα οποία θα εκδηλώνετε το ενδιαφέρον σας —η Επιτροπή αναλαμβάνει τη μετάφραση— είναι αρκετά για να δώσουν στο μικρό Παλαιστίνιο τη ζεστασιά και την ελπίδα που χρειάζεται.

Για την υλοποίηση του προγράμματος αυτού η Επιτροπή απευθύνεται σε άτομα, οικογένειες, σχολεία, σωματεία, δημοτικά και κοινοτικά συμβούλια, επιστημονικούς και άλλους φορείς.

Σε όσους από εσάς δεχθείτε να συμμετάσχετε στο πρόγραμμα αυτό θα δοθεί ένας φάκελος με πληροφορίες για το παιδί που θα «υιοθετήσετε» και την οικογένειά του.





ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ



2010

1 9 8 1 - 2 0 1 0

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ



Θεμιστοκλέους 27, Αθήνα 106 77 • Τηλ.: 210 3813052 • Fax: 210 3831603 • e-mail: eedda@otenet.gr

